

PUPOLJCI

LIRSKE PJESME

BLAŠKO H. VOJNIĆ
FRANJO BAŠIĆ
BARABA BEĆAROVIĆ

EX LIBRIS
PROF. BELA
GABRIĆ

SUBOTICA, 1934

Štamparija „Globus“ Subotica, Vilsonova ulica br. 6.

KADA IZAĐEM

Kada izađem ujutro iz grada
šire se ravnice, polja, sâd njiva.
Tako je sneno kao da još svuda
duboko sred ponoći sniva.

Sjenâ, zadaha, tmina i varke,
stresa se duša, mlađana biva.
Upija pogled svježinu polja
toplinu, miris iskljajalih njiva...

Poći ću šumom, suncem, oblakom
u sfere svjetla, sreći i draži,
osjetit iskrenost, snagu i jakost
što mi odavna cijelo biće traži.

Kada izađem ujutro iz grada
šire se ravnice, polja, sâd njiva.
Tako je vedro, proljetno sunce
javlja se, poljima svanjiva...

DAN SE RAĐA NOVI

Odlazi veče... zadnji koraci
čuju se; — Dan se rađa već novi.
Mutni val noći skuplja se i ide
nekamo daleko... daleko plovi...

Vuče se veče... nastupa jutro
što sve ushićeno, ponosno koraca
i svojim hodom, silnom vedrinom
mlazove svjetla poljima baca...

Pa dođi jutro željkovano dugo,
ti nosiš sreću, radost, vedrinu!
A gledaj tamo zadnji još traci
večeri bolno nestaju, ginu...

Sve se veseli... zanosno klikće...
Ekstaza!... Zanos!.. svjetla mlazovi
prsnuše svuda... val noći mutne
nekamo daleko... sve dalje plovi...

U PLESNOJ SALI

Zar ne znaš zašto osamljen sjedim
negdje u kutu pogledom nice?
A duša mi je oblivena sanjom
i bljeđe biva moje mlado lice...

Utonuo sam u predjele guste
gdje je tišina sred najdublje noći
tamo su svjetla pogašena svuda
— meni će da svjetle Tvoje krasne oči!

Vode me misli... nekamo daljinom,
i sav se bojim i naglo se trzam...
Al dok Tvoju sliku ja pred sobom imam
presretan po svima pustarama brzam.

Pa samo da malo osjetim toplotu
što struji od Tebe kao ognja plam
zgrio bih se barem... a dok o tom mislim
prenem se... osjetim da sam sam, da, sam...

Pa zar ne znaš zašto osamljen u kutu
sjedim zamišljen sve do besvjestice?
I u tim mislima kida mi se srce
i bljeđe biva moje mlado lice...

POKRI VELOM USTA

(Tonici)

*O, moja krasna ljubavi,
O, željo moja pusta!*

V. VIDRIĆ.

Ta pokri velom usta
što gore kao plam!

Od silne vatre nesnosne
izgaram, mila, sam.

Zašto su tako crvena
i oči peku tako!
O, skrij ih, mila, jer zbog njih
vječno bih ko dijete plako!

I usne su tako Ti nježne
kao u ružice late,
skrij ih, mila, jer uvijek
mislim bolno ja na Te...

I posmijeh s njih se razlijeva
i pada mi na usta!
O, moja krasna ljubavi
o, željo moja pusta!

Tvoje su usne latice
od ružica najfinijih,
Tvoje su usne pupovlje
što su od svega rumeniji!

O, skrij ih, mila, zbog mene
i raskri veo na usta!
O, moja krasna ljubavi
o, željo moja pusta!

S TOBOM U PARKU

Jelisaveti

Lagano velo spušta se s vrata
pada na koljena,
fina Ti ruka nježno ga prima
meće na ramena...

U ljetnom parku drhću Ti grudi
— drhću od jedrine,
u ljetnom parku najbolje se priča
u dahu vedrine...

Odjeća mokra stiska se uz Tebe,
— skupocjena svila,
ko svježina park nas i sve u njemu
željno Te ovila.

U ljetnom parku gine se ljubavlju
ljubi se silno,
u ljetnom parku uživa se mnogo
u veče svilno.

Ti skidaš šešir, odlažeš velo,
spuštaš na koljena,
predaješ večeri otkrita prsa,
i topla ramena...

VIZIJA

Daleko... tamo daleko
preko toliko njiva
dan sunčev već se javlja
i vedro jutro granjiva...

Daleko... tamo daleko
Nekakva bijela sjena?
U sjaju stoji i gleda
veličanstvena žena...

I gleda žena okolo
i srce joj nešto traži
od časa do časa ga
rukom stiska i blaži...

I pogled okolo baca
i raskriva mlađane grudi
raskriva neka na njima
najprije zora zarudi...

Veo se spušta do zemlje
nešto je ko u snu zvala
o, djevojko, mila, djevojko,
što si mi poljubac dala!

Daleko... ah, tamo daleko
preko toliko njiva
uzdiše veličanstvena žena
dok vedro jutro granjiva...

LJUBAVI MOJA

J. Rakić

Dodi mi bliže i spusti glavu
Ti krasna, strasna i fina!
Preda mnom stojiš... a oko Tebe:
Ljubav, dražest, svježina...

Disanjem Tvojih djevojačkih grudi
dugo ću vrijeme da gubim!
Moleći vječno, pred Tobom biti :
Madame, ja Te ljubim, ljubim!

Ti dražest sama, toplina, finoća,
i ljubav koja sve osvaja!
Ti, ritam dana, bezumne noći
dosadne bez konca i kraja...

Dodi mi danas, a da osjetim
svježinu, miris, bistrinu!
I zar Te vidim? Hlad i sve slutnje
beskrajem, svemirom ginu...

Na Tvojem licu, parfum, bjelina,
oh, krasna tako Ti sva si!
ko zapadno sunce kad zakrvavi,
kada se u suton gasi...

Ljubavi moja! Finoćo, slatkoćo,
Ti krasna, strasna i fina!
Preda mnom stojiš... a oko Tebe:
Ljubav, dražest, svježina...

NA PLESU

(J. Stipić)

Topla se sala blista
pod krovom velike zgrade,
zrake se svjetla lome
na mnoge, fine komade...

I pada zraka po zemlji
i dah osjećam fini,
pada na vrele grudi
svjetlosti, sjaju, tišini...

Lomi se zraka na Tebi
crveno-svijetla i sija
ona je kao koprena
što lice Tvoje uvija!

Pogledom Tvojim se ljeska
i svijetla kruže Ti lice,
još ljepše: bacaju zrake
fine Ti trepavice...

Radost... plešemo skupa
pod krovom velike zgrade,
zrake se svjetla lome
na mnoge, fine komade...

ZADNJA GEORGINA

Vidjeh te gdje stojiš pokraj velike ulice,
zadnja georgina, uz zid zasađena...
Okrećeš na sve strane svoje blijedo lice
zar gledaš kako je svuda nastala promjena?

Jesen je hladna... lišće je opalo i leži ispod
[tebe sve,
kao da je ležište za cijelo stablo spremilo...
Još sama vjetar suhe grane češće zanjiše
i lupajući te o zid nestaće te jednoga dana
kao da te nikad nije ni bilo ..

Kratak je tvoj život georgina... nekoliko tjedana
i već veneš, gineš, zadnja, ko u zoru tmina.
Ostaješ bez lišća... nestaje ti lijepih grana,
o, moja zadnja i najdraža od svih georgina!...

MOLITVA ZA RODNI KRAJ

Ivi Stantić — Velika Gospojina 1933

Pred blagdan velik, uveče, što se rastire širom
ponizno sklapam ruke, da molim za narod svoj!
I klecam u prah izvan velikog našega grada
da molim, Gospode, blagoslov sveti Tvoj...

Nemamo, Bunjevci, brdâ, nemamo parkova krasnih
da odem tamo, da budem bliže, Gospode, k Tebi bliže,
ja klecam u prah što lebdi nad našim gradom cijelim
uvjeren da Tebi i najmanjeg mladića molitva do trona
[stiže...

I molim još onom vjerom djetinjom s kojom sam nekad
sa braćom, sestrama svojim uzdizo svoj Tebi pogled.
Blagdan je sutra... puno je radosti i sreće,
Gospode, molim Ti se, jadan, umoran, bolestan i blijed...

Ti znadeš, Gospode, i vidiš da grad se naš svud širi
i kuda sve narod srlja i ne gleda pravi put Tvoj;
O, zato, Gospode, izli, dok ovo rasipa se veče
sveti, nad grad naš očinski blagoslov svoj...

Srca, nam razdire bol... tijelo slabije biva...
pluća nam gore plamom... pluća nam gore plamom...
Ja čekam, Gospode, i čekam iz praha gdje klečim
a pogled mi se već gubi nad gradom, nad tamom...

Mi smo, Bunjevci, Tvoji, samo nam put svoj pokaži,
jer grad nam veliki tone, narod moj ne zna kud ide!
Rasvijetli putove naše... veliki grad moj u propast tone,
otvori narodu oči, Bunjevcima svima, da vide...

PROSJAK

Napolju se čuje nekim muklim glasom
Dokle tužno cvile jablanovi goli,
Sa torbom na leđ'ma i pruženom šakom
Jedan stari prosjak na vrati da moli.

Sa očima skoro već ne vidi stazu;
U dronjci na telu, sav drhti od zime,
I gazi polako, po hladnome mrazu,
Tražeći gde će se zagrejati čime.

Njegove su usne otekle i modre;
A tužno se lice opisati ne da.
On nema ljudi što ga bratski bodre,
Sudba mu je takva da ga prati beda.

I slušo sam često kako skromno moli:
„Udelite nešto — Bog će vama dati;
Klonule su mi noge i sve me boli!“
O! Koliko siromak mora da pati.

SANJO SAM TE!

Sanjo sam te među cvećem moj najlepši cvete;
Kad od jednom u bašticu jedan leptir slete,

I stao je na rumeni jedan cvetak ruže,
A ručice tvoje bele za njim se tad pruže.

Ti si htela uhvatiti lepoga leptira,
Pa kad budeš nakupila tri bela leptira,

Mislila si po pričama iz davnih vremena
Da ćeš biti tad na svetu najsretnija žena.

Ali šta se dogodilo? Ti si rukom uhvatila —
— Ali trn od ruže; — leptira si poplašila;

Pa je tako odleteo već i leptir prvi,
A na tvojoj beloj ruci blista kaplja krvi.

MOJ CVET

Dugo sam nosio u bašti
Srca moga, ruže nežan cvet.
A i nju, kojoj sam u mašti
Predao njega — moj ceo svet.

I ponosan sam na cvet bio
Jer mi on bejaše sve i sva,
Od drugih sam ga vešto skrio
Znala ga je još samo ona.

Ali ga ipak zlobni ljudi
Isčupaše jednom iz mene
Pa sad zgažen, na vetru bludi
I kao naša ljubav vene.

SVOME RODU

(Josipu Temaliu)

Ponosan budi rode svojim sinovima
Koji su osvetlali ime Jugoslovenima!
Koliko si patio i pretrpio hajke,
Koje si pobednik, preživio i jezik očuvao majke,

Pa sada lepršaš krilima

U susret budućnosti, čije se sunce rađa
Okupano u jedinstvu lepoti i moći.
Ka pravom cilju stremi tvoja lađa
I sinovi dobri još će dugo imat moći

Da ljube rub sunca koje se sada rađa.

Rane su zarasle, no maglu gustu
Još sunčani zraci nisu raspršili
Pa sitni crvići pohotu pustu
Još pred idealnim nisu izgubili.

No ne strepi tvoje se sunce rađa
Okupano u jedinstvu, lepoti i moći,
Ka pravom cilju stremi tvoja lađa
Tebe će još sinovi dugo braniti moći.

JUGOSLAVIJI

O, kolko si dosad prepatila mukâ
I prolila suzâ, zemljo moja mila,
Ali i u ropstvu ne pusti jauka
Jer si se patnjama samo čeličila

U borbi, bez plača,
Diže se i spase ti postade jača.

I postade veća, i postade sunce
Za sve one što te i vole i cene,
I žele da moći digneš na vrhunce,
Da si sunce za sve svud Jugoslovene.

I mada demoni hoće da te ruše
I duh im satanski od snage ti zebe,
Ti ćeš ih pobedit, jer te iz dna duše
Vole tvoja čeda više nego sebe.

NA MATURANTSKOJ ZABAVI

Prvi sam put osetio šta je to sreća,
Noćas dok su drugi plesali strasno
Gledajući kroz prozor gola drveća
Da me voliš pričinilo mi se jasno.

I bio sam srećan ko nikad do tada
Dok si mi govorila o prijateljstvu pravom
Koje bi trebalo da između nas vlada
Između mene i Tebe, devojko s ko som plavom...

I razišla smo se, Ti si pošla u salu
Da izvodiš razne krugove uz džeza svuke
A ja pustivši tvoju nežnu ručicu malu
Podoh pustim ulicama obisnuvši ruke.

I srećan sam dugo razmišljao tako,
A vratio sam se već kada su petli zapevali
Ušao unutra vedar trgao sam se lako
Jer ste pripijeni vas dvoje u sali

Plesali i očima ispovedali duše
Koje kod vas samo ljubav može da veže
Ljubav, zbog koje se moji snovi ruše
U blato, koje me poput okova steže.

NA BOŽIĆ

Kad belina pokrivača snežnog zatreperi
I naslonjen na prozor kada mislim o sebi,
I skrhan istinom klonem u nadi i veri
Šapućem pejzažu pesmu posvećenu tebi:

Što si sakrila dušu u taj sivi veo
Pa nećeš da znaš za mene koga bezum ganja,
Koji sam ti venac cvetova duše mi spleo
U časovima kada mi duša daleko od svega sanja.

San, koji je sličan snovima iz davnih dana,
Kada sam sanjao o Božiću i o plavoj vili,
Koja i ako je danas praznik jelovih grana
Pustila mi je dušu da kao siročće cvili.

PESMA SEBI

Pevati sebi danas možda je smešno
Al što ću kad me misli takve zovu?!
Što se Boga tiče, neće biti grešno
Da sebi posvetim tužnu pesmu ovu:

Pevam, dok mi se ko karte nade ruše.
Kao za pokojnikom, suze stalno lijem,
Koje mi se nikad iz oka ne suše,
Jer ni na suncu ne mogu da se zgrijem.

Radost je moja pusta, sanjana bajka;
A tuga me je prožela sve do srži.
Ona mi je uteha sestra i majka
Verno me za ruku od rođenja drži.

O, ne znam, hoće li kada svanuti dan
Da sine to sunce više moga čela?!...
Teško mi je da tužim i pesme pevam
U kojim je duša puna lišća svela.

Zalud se nadam i čekam dane bolje.
Spasa nema pevo ili suze lio
Jer bi to bilo Usudu protiv volje
Koji mi je život takav odredio.

ZAŠTO SU NAS RASTAVILI?

Zašto su nas rastavili,
Kad smo sreću sebi svili?

I sretni smo tako bili,
Zašto su nas rastavili?

Život mi se više ne mili,
Jer su ljudi zlobni bili.

Duša mi u bolu cvili:
Zašto su nas rastavili?

MINULI DANI

Kako to boli
U jesenje dane
Kada je zavoli
I srce zbog nje plane,
Kada bi mogao voliti
Ljubiti,
Grliti —
Moram se praštati
I preboliti rane.

Kako to boli
Sam ostati.
U zemnoj doli
Nigde ne stati.
Plakati,
Jadati
Večito. Lutati
Na sve strane,
A ipak nikad ne zaboraviti
Minule dane.

JUTRO

(Petru Vukoviću)

Rumeno i blago jutro slično obrazu
Mlade devojke posle prvoga greha
Budi se, i zraci peći sveta u mlazu
Bude bezimenjake na klupama ispod streha.

A ja, pijan od života, vraćam se kući
Sa mislima, dostojnijim čoveka nego kada je
[trezan,
Hteo bih nešto da kažem, glava će mi pući
Od misli u naponu snage, ali sam svezan

Time što postojim; i ostajem tako nemo
I blenem u automobile i mlekarska kola.
I lutam po ulicama, ko što svi idemo
Ne osećajući ništa dok nosimo doze smeha i bola.

I mislim ono što nikada neću možda moći da
[kažem,
Sada kada sam jednako tup kao i u svim
[trenucima,
Kada kao i uvek lažem da težim suncima,
Za koja da postoje samog sebe lažem.

Težim visoko a uvek ostajem nisko.
Zajedno sa ovim bezimenjacima proletnjeg jutra
[milim,

Sa ovim ljudima prljavim, a tako mi milim,
A sebe pitam : Podlače od koga si dopuštenje isko,

Da smeš da pevaš o devojkama ljubavi i cveću,
A ne čuješ orkestar bezbroj gladnih stomaka
I oči ne vidiš ispijene ovih momaka

Koji su ime nezakonite majke izgubili na nekom
[smeću.

Ne nisam vas zaboravio i ovi stihovi prvi,
U kojima pljujem na lance koji ljude stežu,
U kojima ne računam potrebnu zemljinu težu
Neka se rode zajedno sa suncem koje se rada
[u krvi.

ONA

Prolitnje snove života duša joj još plete;
Ružin pup drhtave usnice otvara; žena je, a još dite.
Prva poljubljena rumen, visine su joj nedostižne,
[svete
Obavijene lahorastim pivanjem čistog srca svite.

Svežina mirisna u punim kosama njenim sniva.
Usta i oči: plavog neba suncu zora kad priljubi
[rosu...
Rascvitane rumene briske, utonule u pridvečerja
[blago siva:
Lišća pahuljasta, stidna to su.

Njen pogled dušu mi krade, daruje za nju sriću,
Zasijava dane i noći snovima, ushićenjima novima
I priča bajke melodične, kojima kralj ja možda
[biću.

Svud nju nalaze traženja mi vična, životni moj dan.
Udišem vazdušne kolute, dahom njenim nadahnute,
Misli se hrane njom, koja mi je najlipši oživo-
[tvoreni san.

SUSRITAJ

Kad me je zaogrnila milovanjem pogleda svog
Na ludačke izlive zaboravih, plodove oronđanog
zdravlja vrućice,
Biće mi se rasplinu u eterski kut, san gdi sanjaše
[ljubavi poganski bog
Zaboravih da je ona roda visoka, iz palate, ja
[iz bedne kućice.

Prolebdila je pored mene laka kao nebeske
[svile jesenje
Pročitala u očima što nikad neće niko reći
I otišla, zavila trag u šaputano noćno pramenje
U kom nam se duše sastaju, sanjajući plam sve
[veći i veći.

Sve potopi basnoslovna zaborav, ona samo sja,
[u divne zrake sve se slilo...
Božanski sklad njene mladosti zasu mi oči stru-
[kom divljačke radosti,
Praiskonski muškarački kliktaj jurišao je želje:
[divljom slašću zagristi u sočno tilo.

Zavapih poljupcima sabrati joj pahuljastog lišća
[rumen,
Zdravoj muškosti priljubiti tila joj rastreptale
[ljupkosti
Rasplinuti na njenim usnama u razbuknali plam,
[zaboraviti životni studen.

VEČERNJI RAZGOVOR

Danima već tražim je, kroz oštre vijavice blagog
[sutona kad zašušti hod
Kad večera jednog iznenadi me slika: ona među
[drugaricama. Kerubim božji to lete...
Zatrepta u iznenađenju bog svitla prid suncem
[mačem naglo ko da rasiče znojavi, teški svod.
I časom me savladaše snovi, zaboravih stare
[patnje klete...

Daljine zasvitlucaše prozirnošću, blizine majskim
[mirisom polja obujmiše nas.
Zabacila je glavu u osvit praznični na zagrljaj
[suncu kao da juri,
I uživajuć u saznanju očnom mi velu svitla tačka
[da je, često mi je do uva pustila lepršati glas
Koji je šumorio kao potok blagi međ' borovma
[tamnim kamen kad miluje suri.

Tišinama sam pošao za njom. Znala je, osićam,
[da se milujem u njenoj seni,
I mekim zmijanjem kretova govorila meni, da
[ćutanja nisu cvitovi sveli.
O kolika draž tog razgovora, u kom ne sipam
[mlaz ludih riči kao drugoj ženi.

Razgovore te u vičnost bi kovao, crnim brzinama
[ali daleko se kovitla veče.

Šaptaji noćni nju domu mame, da legne blago u
[svilene niti sanjarija meke tame.
Pogledom svitlim oprostí se nežno i ostah sam
[opijen krvi mirisom mladim žilama što teče.

SAMOĆA

Puteve grbave, kojima neminovno srćem u
[bezizlazni muka rog,
Zavijava pustinje golo siročé, kovitlac vitrom
[gonjenog žutog piska,
Pristiže studeni sijač, na grbači mu vlažnih magla
[zamaljani stog
Zime iz koga razvijava po poljima beskrajnim,
[u ledni vinac koje stiska.

Cvitovi daljina bujaju među nama, hvataju me
[u očajanja kolo,
Ne puštaju me iz labirinta neizvisnosti, njenih
[mutnih nizina ;
Otimlju glasova o njoj kroz vasijske prostore
[slušati kad bi ih vol'o ;
Šibaju me dugim traženjem grohotnog smijanja
[mirisnih blizina.

Šaptaj mi udišu samoće prožete hladnom vlagom
[ledenih polja.
Dželati Hada snova mi tamane baštu, nemogućim
[slutnjama batinaju maštu.
Čekanja plačno lutaju, lutaju do umora, zatim
[na kamena ležu pristolja.

Ali prikipiće samoće obisno ruglo. Želja me
[pljusak bez milosti tuče.
Snig zaobliti mora puta grbavost, bilina mu
[prikriti blatnu prljavost
Kad se pojavi ona, oronulog u samoći da me
[okupa svitlošću njene duševne luče.

DAR

Na sreću mi ciliču kamenih mōra suzna jata mračni san.
Nade je pokrio hladnih kiša zamazani plast,
Budućnost muti jezive virove, pognutoj krizantemi vu-
[če me vitar vran.
U samoćama usiljena smijanja deru se o hrid, mrk,
[znojavo prašan i tmast.
U noći vlažni svod često se suzi, bije ka kameni mla-
[zev'ma njeg'va jara,
Na grudima koti se silna cinična hala, u kikotu trese
[ždrela slinava i prašna.
Vrućica grmi i urliče u vitru koji juri, sve ruši i hara.
Dižu se čopori crnih tica, plave sve, horovi im grakću
[opela strašna.

Žudnje lutaju, smiraja nemaju, traže zore jedre, bub-
[ravog čeličnog sunca,
Dugino ogledalo: mirisnu oblinu prolitnje rose; ne žele
[čuti škrkutavi ritam kosmatog kosača kose,
No po livadi razvibrano mukanje mladog, prolićem
[ženku kad ositi, junca.

Ne mogu nju znati u sjaju od muzinih dvora sunčanih
[nižem.
O nežnoj srići šaputati mora bar, što njoj žudim po-
[kloniti dar.
Šta bednik mogu joj dati sad? Neće to saznati... jer
[stope povitijim stazama dižem.

U PRIRODI

Iza rumenih gora zore prazničnim jutrom sunce
[kad izroni
U žarištu mu zlatne iz koga razliva zrake plamti
[njenó lice.
U sedefu azurnog svoda širokih polja kad
[utonu zvoni
Šaptaje joj meke u letovma čilim ko da mi na
[usta prosipaju tice.

Kosâ joj pramove u sebe su uplela lelujava
[mlada žita
Koja odišu mirisom snažne uskrsle prirode.

Lahor začarlija veseo, slobodom polja se igrajuć
[hita
Sa vilinske kraljice darom, mekim sanjarijama,
[njoj u pohode.

Šumom u osvit kad uzdahnu okrunjene cvitom
[bagremove glave
Osmijak titra joj to nežni, o kome snuju svežeg
[cvića rosni svežnji;
I oči čeznutljivo sjaje kroz draperije slućene
[dubine im plave.

U pahuljice plavih oblaka sanjivo sunce kad utoni
Vlažnih joj usana purpurom plašt svoj oboji,
[uspavanke pisme zadoji,
Dobrotom joj paževe nadari, paževi mu prolitnji
[zračni sutoni.

ŽELJA

Na proplanku tame puće prolitnji sunčani dan,
Oblom pučinom plavom iskrena čeznja se ljeska,
Mlad potok skakuće mrmoreć kroz bašte mirisne
[nasmijan...
Pejzažom tim titra njen osmijak u očima ljublje-
[nim kad bljeska.

U njega da mi je poviti života prnjave goleti...
Ushićene kliktaje kad nam se kose pomrse, šaren
[da udiše lug,
Rukom u ruci korak nam rosnom livadom poleti,
Poslidnji put dok više nas nebom sunčev ne
[zabrazdi zlatni plug.

I uvijek kad buja nad bilim snom sveže i sočno
[proliće
Plamene krvi kolutave struje u harmonične zove
[zabruje
Sve dok blagi sumraci mladost ne naviste da
[odliće.

Tada ljubavi nam plodovima u zdravom dahu
[prirode da se leprša kosa,
U zvonima jekovitim talasa se smih, od obisti
[ditiñje dvor nam ne bude tih
Životna radost im igra u vedrim oč'cama iznad
[rumenog prgavog nosa.

SAN

Vidio sam žarište u kom se grli etera sav zračni
[sklad;
Ružu pahuljasto bujnu, iz koje opojno miriše
[nežnost;

Lipoti čijoj sunce sa svitom nebeskog svog
[dvorca u poklone jezdi.
Vidio sam ženu nagu. U oči mi zaronila slika,
[a ja sam mlad.

Zapadom u svitu sunca, u njegov zanjihani,
[raskokani dvor.
Zajedno laki sletismo prid ženine nage noge.
Ozareni, ushićeni utonusmo u opojnu slast
Što obožavanje naše milostivo primi.
Mlad sam, još nikad neslućena skladna lipota
[nage žene

Kupala se u mirisu nežnosti,
Iz toplog tila, žarkim plamovima vatra je bila...
Zaboravih ipak muškost, na silovitom ognjištu
[nije buktila strast.
Bio sam zaljubljen u ljubav kojom lipotu ljubim.
Jednom samo obožavah nagu lipotu, zaboravih
[ženu.

Sa svitom sunca obožavajuće digosmo oči ženi
[nagoj.
I gle, dižemo se visoko, visoko u niki fluidni
[sloj.
Sve nas obuhvatio, u vidovite visine nosi tajanstveni
[plemeniti dlan.
Dolazimo nimi ruke širimo na fluidni sloj
otkrovenje plašt razgrće svoj...

Uživanje bubri silovito, obožavanje priti raskida-
[njem plemenitih duševnih niti...
— — — — —

Razmahne plašt: fluidni sloj, lipote mistično čelo,
[dlan je njen što nas čelu diže...

Probudih se: i dogori žižak života, što iz
[Lipotinih dvora dobih, ugasi se divni san.

SADRŽAJ:

BLAŠKO H VOJNIĆ:

Kada izađem	3
Dan se rađa novi	4
U plesnoj sali	4
Pokri velom usta	5
Stobom u parku	7
Vizija	8
Ljubavi moja	9
Na plesu	10
Zadnja georgina	11
Molitva za rodni kraj	12

FRANJO BAŠIĆ:

Prosjak	13
Sanjo sam te	13
Moj cvet	14
Svome rodu	15
Jugoslaviji	16
Na maturantskoj zabavi	17
Na Božić	18
Pesma sebi	18
Zašto su nas rastavili	19
Minuli dani	20
Jutro	21

BARABA BEĆAROVIĆ:

Ona	23
Susritaj	24
Večernji razgovor	25
Samoća	26
Dar	27
U prirodi	28
Želja	29
San	30